

Брибир је насељено мјесто у Равним Котарима, удаљено 12 km сјеверозападно од Скрадина. Брибир чине три засеока: Брибир, Брибирске Мостине и Павићи, повезана природно и административно. Село административно припада Граду Скрадину у оквиру Шибенско-Книнске жупанији. За вријеме СФРЈ, до 1991. године, припадало је бившој великој општини Шибеник.

Брибирске мостине се налазе на раскрсници путева за Скрадин и Шибеник на једној, Задар и Бенковац на другој страни и Ћеврске, Кистање и Книн према сјеверу. Оне су школски и административни центар села, као и поштански за више села у залеђу Шибеника. Основна школа је била у самом Брибиру до краја 70-тих година 20. вјека, када је пребачена у Брибирске Мостине.

У Брибиру се налази православна [Црква Светих Јоакима и Ане](#) из 1574. године.

Историја

Најстарији трагови живота откривени су у плодном пољу недалеко од речице Брибирчице, где су на локалитету Криваче нађени остаци насеља из млађег каменог доба. Плодно поље пружа се на западу до села Островице. На споју тог поља и кршевите висоравни Буковице издиже се на 300 метара надморске висине пространа узвисина Брибирска главица која обухвата површину већу од 70.000 m². Најзначајнији археолошки споменици налазе се на Главици изнад села, која је била насељена најкасније почетком 1. миленијума пр. н. е. До доласка Римљана ово насеље је живело као утврђена либурнска градина, а већ у 1. веку. н. е. опасана је јаким зиданим бедемима и стиче статус муниципија, а назива се *Municipium Varvariae*.

Након просперитета у првим стољећима насеље у време сеобе народа проживљава тешке дане, као и остала насеља на подручју пространог Римског царства.

Прво свједочанство о имену Брибир налазимо код византијског цара - писца из 10. вијека Константина Порфирогенета, који у попису наводи област под именом "Бербера". Највећи процват Брибир доживљава у вријме када су њиме господарили феудалци Шубићи, посебно у 13. и 14. вијеку за време бана Павла I Шубића. Град су порушили и запосели Турци, а након њихова одласка становници се нису више трајно настањивали на платоу Главице, него у њеном подножју.

Демографија

У следећој табели су дати подаци о броју становника од 1857. до 1953. године [1]:

1857.	1869.	1880.	1890.	1900.	1910.	1921.	1931.	1948.	1953.
396						590[нп.1]		405	440

Према попису из 1991. године, Брибир је имао 549 становника, од чега 517 Срба, 21 Хрват, 1 Југословен и 10 осталих. У наредној табели су наведени подаци из пописа становништва опредељених по народностима, вршених у ФНРЈ, односно СФРЈ од 1961. до 1991 [2][3][4][5]:

Година	Укупно	Срби	Хрвати	Југословани	Остали
1961.[нп.2]	706	665			37
1971.	580	528			18
1981.	568	454			28
1991.	549	517			21

Презимена из Брибира

- Гњидић — Православци
- Милошевић — Православци
- Остојић — Православци
- Павић — Православци

- Шарић — Православци
- Шуша — Православци

Економија

Засеои Брибир и Павићи су смјештени у подножју брда Планченик и Брибирска главица, а између њих извире мала рјечица Брибишница. На рјеци је раније било пет млинова на воду, само у потезу од подножја Велике (Брибирске) главице до моста и Брибирских мостина. Воденице: Попова, Ћорашка, Милошевића, Павића и Бијелића.

Село је електрифицирано 1970. године, а 1979. године је модерном прометницом ојачало повезаност са градским центрима [6].

Напомене

1. нп.1 У попису 1869. године, садржи податке за насеље Крњеуве, општина Кистање.
2. нп.2 Брибир је 1961. године припадао општини Скрадин.

Референце

1. 1.^ Државни завода за статистику Републике Хрватске: Насеља и становништво РХ од 1857-2001. године, Загреб, 2005.
2. 2.^ Савезни завод за статистику и евиденцију ФНРЈ, попис становништва 1961. године.
3. 3.^ Савезни завод за статистику и евиденцију СФРЈ, попис становништва 1971. године.
4. 4.^ Савезни завод за статистику и евиденцију СФРЈ, попис становништва 1981. године.
5. 5.^ Савезни завод за статистику и евиденцију СФРЈ, попис становништва 1991. године.
6. 6.^ Борислав Шарић, Буковица и Котари ; Београд (1998), Завичајни клуб Ћеврсачког краја "Сава Бјелановић", Cobiss.sr-id: 13268096